

τοῦ βήματος, ὁ πρωθυπουργὸς πειράται ἡρωϊκῶς νὰ σταματήσῃ τὴν ὀρμὴν του, προβάλλων ὅτι ὁμιλεῖ ἐκτὸς τοῦ θέματος, διαμαρτύρεται ἢ ἀντιπολίτευσις, ἀλλ' εὐτυχῶς ὁ κ. Μετσηνέζης ἀπροσδοκῆτως ἐν παιδικῇ συγκαταβάσει κατευνάζεται· προσθέτει ὀλίγα ἐν ἡσυχίᾳ τόνῳ, τὰ κύματα καθίστανται ἀπαλότερα, μέχρις οὗ μετὰ μικρὰν ἀκόμη συζήτησιν κοπάζουσι.

Καὶ ἀνατέλλει ὁ πολιτικὸς ἀστὴρ τῆς Κυβερνήσεως· ἀρχεται ἡ συζήτησις τοῦ προϋπολογισμοῦ.

*

Ἀπ' ἀρχῆς τῆς ἐπαναλήψεως τῶν συνεδριάσεων ἐγνώσθη ὅτι ὁ κ. Χατζόπουλος θὰ ὠμίλει ἐπὶ τοῦ προϋπολογισμοῦ· ἦτο δὲ προφανὲς τοῦτο εἰς πάντα τὸν θεωροῦντα αὐτὸν ἀπὸ τινος παριστάμενον μὲ πληθὺν ἐγγράφων ὑπὸ μάλης, καὶ ἀπερχόμενον ἄπρακτον· καὶ ἤδη ἀνυπόμονος ὡς ἐραστὴς διὰ τὴν ὥραν τῆς συνευξέως, ἅμα τῇ ἐκφωνήσει ἐνὸς ἐνόματος ὑπὸ τοῦ Προέδρου, εὕρισκεται ἐπὶ τοῦ βήματος, ἀλλ' ἐκεῖ καταφθάνει ἕτερος ὄπουλος, ὁ κ. Ρηγόπουλος, διαμφισθητὼν τὸ βῆμα: Ἐπὶ στιγμὰς ἵστανται ἀμφότεροι ἀγαλματώδεις ἐπὶ τοῦ βήματος, μὴ ἐννοοῦντες ὑποχώρησιν, φωναὶ ἀκούονται: καὶ οἱ δύο, ὅτε ὁ κ. Χατζόπουλος ὑποχωρεῖ εἰς τὴν ποιητικὴν ἱερότητα τοῦ συναδέλφου του, καὶ ὁ κ. Ρηγόπουλος προλογίζει.

*

Ἄλλ' ὁ κ. Χατζόπουλος ἐγκλείει τὸ πλούσιον ὕλικόν ἐνὸς ῥήτορος· εἶναι νέος ἀκόμη καὶ ἔχει νὰ προοδεύσῃ, ἔχει νὰ ἀναβῇ. Ὁ λόγος τοῦ εἶναι μακρότατος, ἐκταθεὶς ὑπὲρ τὰς δύο ὥρας· τὸν φέρει εἰς πέρας ἀκόπως καὶ ἐν ἀπαρμειώτῳ ἀπ' ἀρχῆς ἕως τέλους εὐφραδεία. Ἀκούεται προσεκτικῶς ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν μεριδίων, ἐπευφημεῖται ἐν τῷ μεταξύ ὑπὸ τῆς ἀριστερᾶς, καὶ κατερχόμενον τὸν χειροκρο-

τοῦσι. Φρονῶ μόνον ὅτι ἡ ἐκ τοῦ λόγου του ἐντύπωσις θὰ ἦτο βαθύτερα, ἐὰν ὁ ἐπίλογος ἦτο κάπως συντομώτερος· δὲν πρέπει νὰ ἀνγκάζωνται οἱ ἀκροαταὶ νὰ φωνάζουν: αὐριον, αὐριον! Ἀνεξαρτήτως τοῦ ἀσφαλούς ἢ μὴ τῶν κρίσεων καὶ ἐπιχειρημάτων του, ὁ ἐξ Εὐρυτανίας βουλευτὴς εὐρύνει τὸν ὀρίζοντα τῆς πολιτικῆς συζητήσεως, καὶ ἀνυψοῖ ἐκείνην ὅπου δεῖ.

Ἀφορμώμενος ἐκ τῆς συζητήσεως τοῦ προϋπολογισμοῦ καὶ τῶν οἰκονομιῶν τῆς ἀντιπολιτεύσεως ἐπὶ τῶν δαπανῶν τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἑσωτερικῶν, τοὺς ὁποίους ἀνέλαβε νὰ παρουσιάσῃ αὐτὸς, ἀπτεται πολλῶν ζητημάτων ἀφορώντων εἰς τὴν παρελθούσαν, παρούσαν καὶ μέλλουσαν πολιτικὴν ἡμῶν ζωὴν.

Διότι, λέγει, τὰ πάντα συνδέονται μὲ τὴν ῥύθμισιν τῶν οἰκονομιῶν ἐνὸς κράτους, παρ' ἡμῖν δὲ καὶ αἱ συνταγματικαὶ καὶ ἐλευθερίαι καὶ αἱ ὑποχρεώσεις πρὸς δούλους ἀδελφούς. Πρέπει νὰ ἐνισχύσωμεν τὰς περαγωγικὰς δυνάμεις τοῦ τόπου, ὅπως γίνῃ ἱκανὸς νὰ ὑποστῇ νέα βάρη, καὶ ἠθικῶς νὰ τὸν παρασκευάσωμεν, ὅπως ἀπαλλαγῇ τῆς ἐπιδράσεως ὀλεθρίου ἐσωτερικοῦ συστήματος. — Ἡ μηχανὴ τῆς κεντρικῆς ἐξουσίας εἶναι βαρεῖα διὰ τὸ μικρὸν ἔθνος μας· εἶναι ὡς νὰ ἐθέσαμεν ἐπὶ λέμβου ἀτμομηχανὴν δυνάμει 1000 ἵππων· ἡ λέμβος θὰ συντριβῇ.

*

Ἄλλ' ἂν ὁ κ. Χατζόπουλος εἶνε ἡ μελέτη, ὁ πρὸ αὐτοῦ ἀγορεύσας οὐρανοδάμων καὶ θαλασσοδάμων βουλευτὴς Πατρῶν εἶναι ἡ ἔμπνευσις. Ἐπὶ τοῦ ζηροτέρου ἐδάφους πολιτικῆς συζητήσεως, ἐπὶ τῆς φορολογίας, πῶς κατώρθωσε νὰ οἰκοδομήσῃ ἐκεῖνα τὰ στιλπνὰ παλάτια τῶν πρωτοτυπωτάτων μεταφορῶν, τῶν παρομοιώσεων, τῶν ἱστορικῶν παρεχάσεων, τῶν ἀνεκδότων, τῆς ποιήσεως, τῆς σατύρας, τῆς εὐφίας,

ΟΙ ΕΜΠΟΡΟΙ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ. 415)

— Ἀκούσατε λοιπὸν· ὁ κόμης Σανούτος, ὁ κύριός μου ἔχει ἐμπιστοσύνην εἰς ὅλους ὑμᾶς, καὶ μὲ διέταξε νὰ σᾶς προσκαλέσω νὰ λάβητε μέρος, ἂν θέλετε, εἰς τὴν ἐνδοξὸν πρᾶξιν, ὅπου μὲ διέταξε νὰ ἐκτελέσω ἀπόψε. Ἐκτὸς τῆς εὐγνωμοσύνης του, ὁ κύριός μου, ὁ κόμης Σανούτος, τὴν ὁποίαν θὰ σᾶς χρεωστῇ, μὲ διέταξε πρὸς τούτους νὰ σᾶς ὑποσχεθῶ χρήματα δι' ἀμοιβὴν σας, μέχρι πενήντα ἢ καὶ ἐβδόμηντα φλωρίων εἰς ἕκαστον, καὶ μοι ἐπέτρεψε νὰ σᾶς δώσω προκαταβολήν.

Καὶ ἐκβαλὼν βαλάντιον ἐκ τοῦ κόλπου ἐμέτρησε πενήντα φλωρία, καὶ ἐνεγείρισεν ἀνὰ δέκα εἰς ἕκαστον τῶν πέντε συντρόφων, αἵτινες ἐγλυκάνθησαν καὶ ὁ σιέλός των

ἔρρεε πλημμυρῆσας καὶ οὔτε τοὺς ὀφθαλμοὺς οὔτε τὰς χεῖρας των ἐπίστανεν.

— Δὲν χωρατεύει, βλέπω, ὁ Μαῦρος, παρετήρησεν ὁ Καρτάτσος.

— Ὁ Μαῦρος πληρῶνει καλὰ, εἶπεν ὁ Σκιάχτης· ἄς ὀψεται ἐκεῖνη ἡ Κοκκινού, ὑπετονθόρυσεν μὲ φωνὴν μὴ ἀκουομένην.

— Τώρα, ἐπανελάθεν ὁ Μαῦρος, ἰδοὺ μὲ δύο λέξεις ἡ ἐργασία ὅπου θὰ κάμωμεν αὐτὴν τὴν νύκτα· ἀλλὰ νὰ μὴ παραξενευθῇτε ὅτι καὶ ἂν εἶναι, μηδὲ νὰ φοβηθῇτε. Ὁ κόμης Σανούτος μᾶς ἐξασφαλίζει ὅλους ἐναντίον ὅλου τοῦ κόσμου. Καὶ μοι εἶπε νὰ σᾶς ἐγγυηθῶ ὅτι δὲν θὰ πάθωμεν τίποτε, καὶ μὴ φοβῆσθε, αὐτὸς ἔχει τὴν εὐθύνην. Μὴ σᾶς μέλη τέσσερα, αὐτὸς εἶναι ἐδῶ.

— Δὲν φοβούμεθα ἡμεῖς τίποτε, ἀπήντησεν ὁ Σκιάχτης.

— Λέγε, εἶπεν ὁ Καρτάτσος.

— Μὲ δύο λέξεις, πρόκειται νὰ καύσωμεν ἀπόψε τὰς τρεῖς γαλέρας, ὅπου δὲν εἶναι τοῦ κόμητος Σανούτου· δηλ. τὴν μίαν τοῦ Κουϊρίνη, καὶ τὰς δύο τῶν ἀδελφῶν Γίζη. Αὐτὰς τὰς τρεῖς γαλέρας θὰ ὑπάγωμεν τώρα νὰ βάλωμεν φωτιάν νὰ ταῖς καύσωμεν. Πῶς σᾶς φαίνεται; Βυστᾶ ἡ καρδιά σας;

Οἱ πέντε ἄνδρες προσεδόκων βεβαίως ἐξ ἀρχῆς νὰ ἀκούσωσι τολμηρὸν τι σχέδιον προτεινόμενον αὐταῖς ὑπὸ τοῦ Μαύρου, καὶ ὁ Καρτάτσος μάλιστα, ὅστις ἦτο πανουργό-

τῆς γελοιότητος! Τί μωσαϊκὸν ἦτον ἐκεῖνο! Καὶ ὅσῳ κενούνται τὰ θρανία τῆς τε συμπολιτεύσεως καὶ ἀντιπολιτεύσεως, τόσῳ ὁ κ. Ρηγόπουλος πληροῦται ἰδιοφυίας καὶ μανίας παρομοιώσεων! Τὰ φορολογικὰ νομοσχέδια παραβάλλονται μὲ σκεπάσματα δι' ὧν ἐκαλύφθη ποτε ψυχορραγῶν Αὐτοκράτωρ τῆς Ρώμης! Ἡ Κυβέρνησις εἶναι ὁ Σαλμωνεύς, καὶ Ζεὺς ὁ λαός, ὅστις θὰ ῥίψῃ τοὺς κεραυνούς του! Ἡ ἱστορία τοῦ Ἀγγλικοῦ Κοινοβουλίου εἰς τὸ μέσον, ὁ Σκόζης, τὸ ἄνθος τοῦ ἔρωτος, ὁ Σόλων, ὁ Πῆτ, ὁ πατὴρ τοῦ κ. πρωθυπουργοῦ, ὁ Γλάδστων, ὁ Γολδόνης μὲ τὴν κωμωδίαν του ἐν ἧ' ὑπάρχει μακρὸς κατάλογος ἐραστῶν. Ἐν μέρει τοῦ λόγου του δύναται κάλλιστα νὰ κληθῇ: Κέβητος Θεβαίου πῖναξ! εἰκὼν παριστῶσα τὸ οἰκονομικὸν σύστημα τοῦ Καλλιγᾶ.

Καὶ ἀφοῦ ἐτελείωσε τὸ ποίημά του, ἀπαντᾷ τις, κατερχόμενος, πρὸς τὸ μεῖδιμα τοῦ κ. ὑπουργοῦ τῶν οἰκονομικῶν:

— Ὁ κύριος Καλλιγᾶς χαμογελᾷ, ἀλλ' οἱ συμπολιταί μου ἐν Πάτραις κλαίει!

Κουτρούλης.

ΑΝΟΣΤΙΕΣ

Πότε καὶ πότε ἔρχονται τοῦ ἔθνους οἱ πατέρες, γιὰ νὰ μὴ λησμονήσουμε πῶς ἔχουμε βουλή· χωρὶς κουθέντα νὰ περνοῦν ἢ ὥραις κ' ἢ ἡμέραις, κοστίζει 'στὰ συμφέροντα τοῦ ἔθνους μας πολὺ. Πρῶτα νὰ τραγουδήσουμε, νὰ πρῶμε καὶ νὰ φᾶμε, κ' ἔπειτα μὲ τὸ κέφι μας εἰς τὴν βουλή νὰ πάμε.

Ἰδοὺ! τὰ Νομοσχέδια περνοῦνε ἓνα ἓνα, τὰ χάλκινα νομίσματα ἐπέρασαν κ' αὐτὰ· σὰς θέλω, μὴν ἀφίστατε ἀπέραστο κανένα, περάσετε καὶ χάλκινα καὶ χάλπικα λεφτά. Ὅσα καὶ ἂν περάσετε θὰ ἦναι γιὰ καλὸ μας, περάσετε καὶ μὴ θηλεῖα ἄκομη 'στὸ λαιμὸ μας.

Κανένα δίχως πέρας! 'στὸν τόπο ἃς μὴ μένη, γιὰ φάρμακο σωτήριο καθένα ἃς περνᾷ· καὶ ἡμαστέ καὶ θᾶμαστέ κατευχαριστημένοι σ' ὅ,τι τὸ βῆμα τῆς βουλῆς γενναίως μᾶς κερνᾷ. Καὶ ἂν ἐσεῖς φωνάζετε μὲς 'στὴ βουλὴ τὸ **Ναὶ**, μαζὶ σας **Ναὶ** φωνάζουμε κ' ἐμεῖς 'στὸν καφενέ.

Ἰδοὺ! τὰ Νομοσχέδια περνοῦνε πέρα πέρα, καὶ ὁ Δουζίνας ὁ γνωστὸς φωνάζει ὅτι πρέπει νὰ ὁμιλοῦν οἱ ῥήτορες εἰς ἀνοικτὸν ἀέρα, καὶ νᾶχουν ἀπὸ 'πάνω τοὺς τὸν οὐρανὸ γιὰ σκέπη. Νὰ βλέπουν τὴν Ἀνατολὴ, νὰ βλέπουν καὶ τὴ Δύσι, καὶ νὰ ἐνθουσιάζονται μὲ τὴν τριγύρω φύσι.

Γεῖά σου, Δουζίνα κουδαρντᾶ!.. πές το καὶ πάλι πέστο. ὦ! ναί! γιὰ ἔβγα 'στ' ἀνοικτὰ νὰ μᾶς ἐνθουσιάζης, νὰ μᾶς εἰπῇς τὸ φοβερὸ ἐκεῖνο μανιφέστο, καὶ μὲ τὴν ῥητορεία σου τὸν κόσμον νὰ χαλάσῃς. ὦ! ναί! ἀφῆστε τῆς βουλῆς τὴ μολυσμένη σφαῖρα, κ' ἔβγῃτε μὴ φορὰ καὶ σεῖς εἰς ἀνοικτὸ ἀέρα.

Καὶ τώρα, τώρα μάλιστα 'στὸ νέο καρναβάλι, ὦ! τί καλὰ νὰ σεῖς ἰδοῦν καὶ τοῦ Διὸς οἱ Στύλοι, ἐκεῖ νὰ ῥητορεύετε μὲ ξέσκεπο κεφάλι,

τατος τῶν λοιπῶν, εἶχεν ἐννοήσει κατὰ τὸ ἥμισυ, ἐκ τῶν παρασκευῶν τοῦ Μαύρου, εἰς ἃς τὸν εἶδε ἀσχολούμενον τὴν ἡμέραν, περὶ τίνος ἐπράκειτο. Ἀλλ' οὐχ ἦττον, καίτοι διετέλουν ἤδη ἐν μέσῃ τῇ καταστάσει μεταξὺ μέθης καὶ νηφαλιότητος, ἡ ἀνακοίνωσις αὕτη τοῦ Μαύρου τοῖς ἐπροξένησεν ἐκπληξίν τινα.

— Δὲν εἶναι τίποτε καὶ μὴ ξιππάζεσθε εἶπεν ὁ Μαῦρος. Σὰς εἶπον ὅτι ὁ κόμης Σανούτος μᾶς ἐξασφαλίζει καὶ δὲν ἐχομεν νὰ πάθωμεν τίποτε. Ἐγὼ ἐτοιμάσει σήμερον ὅλας τὰς ὕλας διὰ τὴν πυρπόλησιν, πῖσαν καὶ ἀσφαλτον ἄφθονα, δᾶδας καὶ ῥητίνην. Θὰ ὑπάγωμεν νὰ κολλήσωμεν τὴν φωτιὰν εἰς τὰ τρία πλοῖα, καὶ νὰ ὑπάγωμεν νὰ κοιμηθῶμεν ἥσυχοι· θὰ κάμωμεν μάλιστα ὠραίαν διασκέδασιν αὐτὴν τὴν νύκτα. Εἶναι θεατρικὴ παράστασις, τὴν ὁποίαν δὲν εὐρίσκει εὐκόλα κανεὶς.

— Ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι ὅπου θὰ εἶναι μέτα εἰς τὰς γαλῆρας; παρετήρησεν εἰς ἓκ τῶν τριῶν προσηλύτων τοῦ Καρτάτσης, ὅστις ἐκαλεῖτο Φιάμμης.

— Δὲν εἶνε κανεὶς ἄνθρωπος μέσα, ἀπάντησεν ὁ Μαῦρος. Αὐτὸ ἐννοεῖται ὅτι ἐφρόντισα σήμερον, κατὰ διαταγὴν τοῦ κόμης, νὰ ἀρῇσω τὰ πλοῖα ἔρημα ἀνθρώπων, ὅχι μόνον τὰ τρία ὅπου θὰ καίσωμεν, ἀλλὰ καὶ τὰ ὀκτὼ ἐπίλοιπα τὰ ἀνήκοντα εἰς τὸν κόμητα Σανούτον. Δὲν θὰ πάρωμεν ἡμεῖς ἀνθρωπίνην ψυχὴν εἰς τὸν λαιμόν μας. Τὰ ξύλα καὶ τὰ σχοινία θὰ καύσωμεν μόνον, τὰ ὁποῖα ἐγένιναν διὰ νὰ

καίωνται. Καὶ θὰ κάμωμεν ὡς πρὸς τοῦτο ὠραίαν παρτίδα. Φαντασθῆτε τὸ πῦρ νᾶνεβαίνει μὲ βρόντον εἰς τοὺς ἰστούς καὶ τὰ ἐξάρτια, φαντασθῆτε τὸ φῶς ὅπου θὰ φωτίσῃ τὸν πυθμένα τῆς θαλάσσης, φαντασθῆτε τὸν καπνὸν ὅστις θὰ ἀνεβαίνει εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ θὰ ζητῇ νὰ σβύσῃ τὰ ἄστρα! Καὶ ὅταν θὰ ἐξυπνίσουν αὔριον ὁ Κουίρινος καὶ οἱ δύο Γιῆται, θὰ νομίσουν ὅτι ἡ Θάλασσα ἔφαγε τὰς γαλῆρας των. Θὰ τρίβουν τὰ ὄμματα των καὶ δὲν θὰ δύνανται νὰ ἐννοήσουν πῶς ἐγένινεν αὐτὸ τὸ θαῦμα.

— Ἀλλ' εἶπέ μοι, Μαῦρε, εἶπεν ὁ Καρτάτσης, τί συμφέρον ἔχει ὁ ἀφέντης σου διὰ νὰ καύσῃ αὐτὰς τὰς τρεῖς γαλῆρας;

— Αὐτὸ δὲν τὸ εἰξεύρω οὐδ' ἐγὼ, ἀπάντησεν ὁ Μαῦρος. Φαίνεται ὅμως ὅτι οἱ τρεῖς οὗτοι σύντροφοι τοῦ φέρουν μεγάλαν δυσκολίαν, καὶ ζητοῦν νὰ τὸν ἀφήσουν νὰ φύγουν μὲ τοὺς μισθωτοὺς των. Καὶ διὰ νὰ μὴ φύγουν καὶ δώσουν τὸ κακὸν παράδειγμα εἰς τὸν στρατὸν, ὁ κόμης ἀπεφάσισε νὰ καύσῃ τὰς γαλῆρας των.

— Καὶ αὐτὸ θὰ εἶναι, εἶπεν ὁ Καρτάτσης.

Ὁ Μαῦρος τῷ ἐκλείπει τὸν ὀφθαλμὸν κυττάζας αὐτόν, εἰς σκεπτικὸν ὅτι ἤθελε νὰ τῷ εἴπῃ τι ἰδίαν.

— Ὑπάγωμεν λοιπὸν, εἶπεν ὁ Καρτάτσης.

— Ὑπάγωμεν, εἶπεν ὁ Μαῦρος.

Καὶ οἱ λοιποὶ τέσσαρες ἠγέρθησαν καὶ τοὺς ἠκολούθησαν. Ὅτε ἐξῆλθον, ὁ Μαῦρος ἐκίνησε τὸν βραχίονα τοῦ Καρ-

καὶ νὰ σὰς κουμπανιάρουνε κι' οἱ γάδαροι κι' οἱ σκύλοι.
Ἐκεῖ ὁ κόσμος νὰ σὰς ᾔδῃ ἂν ἦσθε πατριῶται,
ἐκεῖ νὰ σὰς σφυρίζουμε καὶ λειμονιαῖς νὰ τρώτε.

Σουρῆς.

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

Τί θά πῃ Ῥωμησύνῃ! Ὑπερβαίνει τὰς φιλελευθερωτέρας Δημοκρατίας. Εἴμεθα υπερβολικοὶ εἰς τὴν ἐπιείκειαν. Ἡ ἑλληνικὴ λαϊκότης μόλις δουλεύει πέντε φοραῖς κατὰ δεκαετίαν. Ἡ Ἀμερικανικὴ δημοκρατία ἔχει ἄλλοιαις ἰδέαις. Μόνον τὸ 1882 ἐκρέμασαν ἐν Ἀμερικῇ 125 δολοφόνους καὶ θά ἐκρεμοῦσαν διπλασίους, ἂν δὲν διέφευγον τὴν ἀμερικανικὴν δικαιοσύνην 125 κακοῦργοι. Οἱ δικοὶ μας οἱ δολοφόνοι, ὡς ὁ ληστής Καμάρας, ἀπὸ θανατικῆς ποινῆς μεταπίπτουν εἰς δεκαετὴ εἰρκτὴν, καὶ αὐτὴν πάλιν διὰ χάριτος εἰς τὴν ἀπονομὴν ἴσως καὶ δάφνης!

Ἀλλὰ οἱ Ἀμερικανοὶ δὲν φυλάττουν τὸν Βλάχον τῶν ἡ τὸν Ῥάδον τῶν ἡ τὸν γλυκὺν Ἀμπελάν τῶν νὰ τοὺς παραδώσῃ τὴν κεφαλὴν τοῦ δολοφόνου.

Αὐτοὶ ἔχουν τὸν ἀθάνατον νόμον τοῦ Λύντς, διὰ τοῦ οὗ γίνονται οἱ ἴδιοι πολῖται, μάρτυρες, ἀνκριταί, δικασταὶ καὶ δῆμιοι.

Ἐσχάτως κακοῦργός τις ἐπατέθη κατὰ πολίτου διὰ βεβόλθου. Ἡ συμπλοκὴ προσεῖλκυσε εἰς τὴν σκηνὴν κόσμον. Ἐνῷ τὸ θῦμα ἐκολύμβει εἰς τὸ αἷμά του, οἱ πολῖται συλλαμβάνουν τὸν δολοφόνον, εἰσέρχονται εἰς τὸ πρῶτον τυ-

χὸν καπηλεῖον, ἐκλέγουσι δώδεκα ἐξ αὐτῶν δικαστὰς, οὗτοι παίρνουν ἐνώπιόν των τὸ πτώμα τοῦ θύματος, ὡς τὸ σῶμα τοῦ ἐγκλήματος, καὶ καταδικάζουν τὸν ἔνοχον νὰ δικασθῇ.

Ὁ ἔνοχος δὲν ἔχει Βασιλέα Γεώργιον καὶ ὑπουργὸν Ῥάλην νὰ ζητήσῃ χάριν· δέχεται τὸ ἀνέκκλητον τῆς ἀποφάσεως· ἔτοιμάζεται ν' ἀποθάνῃ· ζητεῖ μόνον ὀλίγην ὥραν καθιερὸν νὰ κανονίσῃ τὰς ὑποθέσεις του. Οἱ Ἀμερικανοὶ εἶναι τέτοιοι! Ἐχουν ὑποθέσεις καὶ ὀλίγας στιγμὰς πρὸ τοῦ θανάτου των! Ἀφοῦ ἔγραψεν ὅτι εἶχε νὰ γράψῃ, ζητεῖ νὰ πιοῦν οἱ δικασταὶ μαζὺ του μίαν ρακὴν τοῦ γίνεται καὶ ἡ χάρις αὐτῇ.

Καὶ μετὰ μίαν στιγμὴν δικασταὶ καὶ ἔνοχοι μὲ ἐλαφροτάτην καρδίαν ἐξέρχονται εἰς τὴν θήραν τοῦ καταλλήλου δένδρου διὰ κρέμασμα. Εὐρίσκουν μίαν συκομοριὰ, ὁ δολοφόνος ἀπαιτεῖ νὰ βάλῃ τὸν ἀπαραίτητον παρ' Ἀμερικανοῖς λόγον, καὶ μετ' οὐ πολὺ ἡ θηλειὰ εἰς τὸν λαϊκὸν καὶ τὰ πόδια σ' τὸν ἄερα.

Ἐν τούτοις σπασμωδικαί τινες κινήσεις τοῦ δολοφόνου διηλοῦσιν ὅτι κατὰ ἐλησμόνησεν.

Τί ἦτο;

Ἐξήγησε νὰ τοῦ βγάλουν τὰ ποδήματα ὡς ἐνοχλοῦντα τοὺς κάλους του!

Δὲν ἦτο δυνατόν ν' ἀρνηθῶσι καὶ τὴν χάριν αὐτὴν εἰς ἄνθρωπον ὅστις τοὺς ἐκέρασε, καὶ οὕτω ἀνυπόδητος ὁ δολοφόνος ἀπῆλθε ν' ἀνεύρῃ τὴν ψυχὴν τοῦ θύματος διὰ νὰ ξαναρχίσῃ ἴσως...

Ἡ καυμένη ἡ Σάρα Μπερνάρ. Δὲν φθάνει ὅτι ἡναγκάσθη νὰ ἐκποιήσῃ τοὺς ἀδάμαντάς της· ἰδοὺ ὁ ἀρχισυντάκτης τοῦ Φιγαρώ κ. Βόλφ τῇ ἀπευθύνει ἐντυπον ἐπιστολὴν ἐν ἣ τῇ συμβουλεύει ν' ἀφήσῃ τὰς φαντασίας της καὶ τὰ θέκτρα

τάτση, καὶ ἔμεινε μετ' αὐτοῦ βήματά τινα ὀπίσω τῶν ἄλλων.

— Ἐννοεῖς τί εἶναι; τῷ εἶπεν ὁ Μαῦρος ταπεινῇ τῇ φωνῇ. Δὲν ἐτόλμησα νὰ τὰ εἶπω ὅλα εἰς τοὺς ἄλλους, διὰ νὰ μὴν ἀπορήσουν.

— Τί εἶναι; εἶπεν ὁ Καρτάτσης.

— Εἶναι ὅτι δὲν πρόκειται νὰ καύσωμεν τὰς τρεῖς γαλέρας μόνον.

— Ἀλλά;

— Ἀλλά καὶ τὰς ἑνδεκα.

— Καὶ τὰς ἑνδεκα;

— Ναί.

— Τὰς γαλέρας τοῦ Σανούτου;

— Ναί.

— Τὸν στόλον ὁλόκληρον;

— Ναί.

— Αὐτὸ ὅπου σοὺ λέγω.

— Διὰ ποῖον λόγον;

— Διὰ τὸν λόγον τοῦ νὰ μὴ δυνηθῇ κανεὶς νὰ φύγῃ μετὰ οὐ παραδοθῇ τῷ φρονύριον.

— Καὶ σοὶ ἔδωκε τοιαύτην παραγγελίαν ὁ κόμης Σανούτος, ὁ ἴδιος;

— Μάλιστα.

— Ἀληθινά;

— Ἀληθέστατα.

— Ἀπορὸν μοὶ φαίνεται.

— Εἰς ἐμὲ οὐχί.

— Ὁὰ χάσω τὸν νοῦν μου.

— Μή, διότι θὰ μετανοήσῃς.

— Μὲ ἐμπαίζεις, Μαῦρος;

— Ὅχι, μὰ τὸν Ἀλλάχ.

— Ἐχεις πεποθήσιν δι' ὅσα λέγεις;

— Στερεὰν καὶ ἀκλόνητον.

— Καὶ ὑπάγομεν τώρα νὰ πράξωμεν τοῦτο;

— Μοὶ φαίνεται. Ἀλλ' ἄκουσε, σὺ εἶσαι τῆς ἐμπιστοσύνης τοῦ Σανούτου. Μοὶ εἶπε πολλὰ διὰ σέ, δὲν σὲ πολιτεύομαι. Μοὶ εἶπε μάλιστα ὅτι θὰ σοὶ δώσῃ πολλὰ χρήματα, ἀρκεῖ νὰ ἐπιτύχῃ ἡ ἐργασία.

— Ὡ, διάβολε!

— Ἀλλὰ κύτταξε καλὰ, ὅταν θ' ἀρχίσωμεν νὰ καίωμεν, ἂν μᾶς φέρουν οἱ ἄλλοι δυσκολίας, νὰ μὲ βοηθήσῃς.

— Τί νὰ σὲ βοηθήσω;

— Βεβαίως θὰ τοὺς φανῇ παράδοξον, ὅταν μὲ ἴδουν νὰ βάλω φωτιάν εἰς τὴν **Φουρτούναν**, τὴν ναυαρχίδα τοῦ Σανούτου. Λοιπὸν ἐκεῖ σὲ θέλω. Πρέπει νὰ τοὺς πείσωμεν ὅτι δὲν εἶναι τίποτε.

— Ἠσύχασε θὰ προσπαθῶ.

— Ἰδοὺ, λάβε καὶ τοῦτο, εἶπεν ὁ Μαῦρος.

Καὶ τῷ ἔδωκε τὸ βαλάντιόν του, ὅπερ ὁ Καρτάτσης ἔκρυψε ταχέως εἰς τοὺς κόλπους του. Εἶτα ἐτάχυναν τὸ βῆ-

τά ὅποια ἐνφύκισε καὶ νὰ ἐπανέλθῃ καὶ πάλιν νὰ γίνη ἡθοποιός τοῦ Γαλλικοῦ Θεάτρου, διότι ἄλλως θ' ἀναγκασθῇ νὰ πωλήσῃ καὶ τῆς ρόμπαις της. Αὐτὸ θὰ πῇ μιὰ φορὰ τύχη τοῦ Ἀριστείδου Δαμαλά.

Αἱ ἐφημερίδες ἔγραψαν ἤδη ὅτι οἱ στέφανοι ἐκ φυσικῶν καὶ τινων τεχνητῶν ἀνθέων οἱ κατατεθέντες ἐπὶ τοῦ σοροῦ τοῦ Γαμβέττα τὴν παραμονὴν τῆς κηδείας τοῦ ἐνόστιμον πεντακόσιαις χιλιάδες φράγκα, δηλαδὴ μισὸ ἑκατομύριο. Ὅ,τι ὅμως δὲν εἶναι γνωστὸν εἶναι ὅτι τὸ ἐμπόριον τῶν τεχνητῶν καὶ τῶν φυσικῶν ἀνθέων ἀποφέρει εἰς τοὺς εὐτυχεῖς Παρισίους ὀγδοήκοντα ἑκατομύρια κατ' ἐνιαυτόν.

Καὶ τὸ περίεργον ὅτι εἰς τοὺς ὑγροὺς καὶ ὀμιχλώδεις Παρισίους τὸ ἐμπόριον τῶν φυσικῶν ἀνθέων εἶναι κερδοσκοπικώτερον τοῦ ἐμπορίου τῶν τεχνητῶν ἀνθέων, εἰς τὸ ὁποῖον ἀπολαύει παγκοσμίου ὑπολήψεως ἡ περίφημος παρισινή ἀνθοποιός (fleuriste), ἥς οἱ λεπτεπιλεῖς δάκτυλοι ἐργάζονται ἴσων ἀπαράλακτον τῷ προτοτύπῳ μὲ τοὺς μυστηριώδεις δακτύλους τῆς φύσεως.

Εἰς ὅλας τοὺς ἄλλους τόπους ἔχετε τὰ ἄνθη ὅταν αὐτὰ θέλουν νὰ ξεμουτίσουν· ἐν Παρίσιος ὅταν σεῖς τὰ θέλετε. Θέλετε ἄνθη τοῦ Βορρᾶ ἢ ἄνθη τῆς μεσημβρίας, δένδρα τῆς Σουηδίας ἢ τοῦ Ἰσημερινοῦ, τὰ ἔχετε εἰς Παρισίους. Τοῦ λιᾶ τοῦ περιφήμου περσικοῦ Λιλᾶ, κατάρθωσαν νὰ αὐτοσχδιάσουν νέον εἶδος οἱ Παρισίνοι, λευκὸν λιᾶν, προφυλάσσοντες τὸν κάλυκα ἀπὸ τοῦ ἡλίου, πηγῆς ὅλων τῶν χρωμάτων. Καὶ πωλεῖται 15 ἢ 20 φράγκα.

Σημειώσατε ὅτι ἡ καμέλια ἡ πρὸ ὀλίγων ἐτῶν σχεδὸν αὐτοκράτειρα, εἶναι τώρα ἐκπτωτος βασίλισσα. Προτιμᾷτε πολὺ ἡ γκαρδένια, ὁ λιᾶς, τὸ πορφυροῦν Ρόδον.

Καὶ ποία εἶναι ἡ γονιμωτέρα περίοδος διὰ τὴν κερδοσκοπίαν τῶν ἀνθοπωλῶν;

Ὁχι ἡ ἀνοιξίς, ἀλλ' ὁ χειμὼν. Τὴν ἀνοιξίν δουλεύει ἡ φύσις δωρεάν, ἀλλὰ τὸν χειμῶνα δουλεύουν τὰ θερμοκήπια.

Παρ' ἡμῖν τὸ ἐμπόριον τῶν ἀνθέων εἶναι καὶ αὐτὸ ἀνάλογον πρὸς τὴν ἄλλην κατάστασιν τῆς πρωτεύουσας. Θερμοκήπια σχεδὸν δὲν ἔχομεν. Τὸ τῶν ἀνακτόρων, τοῦ Σεραπίερη, τοῦ Μελλᾶ δὲν εἶναι μεγάλα πράγματα. Ἐν γένει ἡ κηπουρικὴ μα, εἶναι εἰς νηπιώδη κατάστασιν. Καθυστεροῦμεν ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν ἀκόμη καταπληκτικά. Οὐχ ἦττον τὸ ἐμπόριον τῶν ἀνθέων δὲν πάγει ἄσχημα. Ὁ κ. Φασούλης κοντεῦει νὰ γίνη μεγαλοκτηματίας. Ἐχει σχεδὸν μονοπώλιον!

Ὁ μηδενισμὸς—ἡ ῥωσικὴ ἐπανάστασις ἐν διαρκείᾳ—ὡς ἡ ἡμετέρα εὐλογία—εὐρίσκεται φαίνεται εἰς μεγάλην ὑφesiν. Ἡ ῥωσικὴ αὐτὴ ὄχι μόνον ἐνεκατέστη εἰς Πετρούπολιν, τῆς ὁποίας τὸ ἔδαφος ὁ Αὐτοκράτωρ θὰ ἐφαντάζετο ἴσως ὑπονομευμένον ὅλον, εὐθραστον ὡς στῶμα ὀρίμου διὰ τῆζιν πάγου, κάτωθεν δὲ ἐργαζομένης στρατιάς ἀπειροπληθεῖς ὡς σμήνος μηρηκῶν τοὺς μηδενιστάς, ἀλλὰ καὶ νὰ ἀνοίξῃ ἀκόμη περίοδον **χορῶν**. Ὁ τελευταῖος δὲν ἔδωκεν ὁ Αὐτοκράτωρ συμπεριελάβειν δισχιλίους ξένους. Τὸ θάρρος τοῦ Αὐτοκράτορος εἶναι πράγματι μέγα· ἀλλὰ καὶ τί διαλογὴ θὰ ἔγινε μετὰ τῶν κεκλημένων, διὰ τὰ μὴν παρσις φρήση ὑπὸ τὴν βελάδα καὶ τὰ λευκά χειρόκτια κἀνὲν ἐγχειρίδιον ἢ τις ἐκρηκτικὴ σφαῖρα! Ἡδὴ ἐξεδόθη πρόγραμμα διασκευάσεων διὰ μίαν τριμηνίαν. Ὁ αὐτοκράτωρ φαίνεται εἰσῆλθεν εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀφοβίας. Τὸν Ἀπρίλιον ὁ Αὐτοκράτωρ καὶ ἡ Αὐτοκράτειρα θὰ μεταβοῦν εἰς Μόσχαν ὅπου θὰ παραστῶσιν εἰς τὰ ἐγκαίνια τῆς νέας Μητροπόλεως, καὶ τὸν Μάϊον θὰ γίνη ἡ στέψις, ἀλλὰ ποίαν ἡμέραν, εἶναι ἄγνωστον.

μα, καὶ ἔφθασαν τὸν Σκιαχτὴν καὶ τοὺς τρεῖς προσηλύτους, οἵτινες προεπορεύοντο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Ο ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ.

Ὁ Ἰωάννης Βενδίκης καὶ ὁ Μηνᾶς εἶχον καθίσει ἐπὶ βράχου τινὸς κατὰ τὴν παραλίαν, καὶ εἶδον τὴν φελούκαν, ἐν ἣ εὐρίσκετο ἡ Αὐγούστα, προσεγγίσασαν εἰς τὴν ναυαρχίδα τοῦ κόμητος Σανούτου. Εἶδον τὴν γυναῖκα ταύτην ἀναβαίνουσαν τὴν κλίμακα καὶ γενομένην ἄρσαντον ὀπισθεν τῷ ὑψηλῶν κοπαστῶν τῆς γαλέρας, καὶ εἶδον τὴν φελούκαν μετὰ τῶν δύο ναυτῶν ἀπομακρυνομένην καὶ ἐπιστρέφουσαν διὰ τῆς αὐτῆς καμπύλης ὁδοῦ, ὅπως ἐπανέλθῃ εἰς τὴν βρατσέραν, εἰς ἣν ἀνῆκε. Τὰ ὕδατα ἦσαν βαθέα ἐν τῷ ὄρμῳ καὶ δὲν ἀπείχε πλείοτερον τῶν ἐπὶ τὰ ὄργυια ἢ ναυαρχίς, καὶ τὰ λοιπὰ πλοῖα ἐφεξῆς, ἀπὸ τῆς ξηρᾶς. Ὅθεν ὁ Βενδίκης καὶ ὁ σύντροφός του, ὑπὸ τὴν ἀνταύγειαν τῶν ἀστέρων καὶ τοῦ γαλαξίου, ὅστις ἔλαμπεν ἐξόχως κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην, διέκριναν ὅπως οὐδὲν καλῶς τὰ ἀντικείμενα.

Ἡ ψυχὴ τοῦ Ἰωάννου Βενδίκου ἐράνιστο μεταβάσας εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του. Ὁ δὲ Μηνᾶς τὸν ἐβλεπεν ἐγκαρσίως καὶ δὲν ἐτόλμα νὰ τῷ ἀποτείνῃ τὸν λόγον.

Ὁ Ἰωάννης καὶ ὁ Μηνᾶς εἶχον φθάσει τὴν νύκτα ἐκεί-

νην εἰς Νάξον. Πρὸ πολλοῦ βεβαίως θὰ εἶχον ἐκτελέσει τὸν πλοῦν τοῦτον, ἀλλ' ἄς ἐνθυμηθῶσιν οἱ ἀναγνώσται ἡμῶν τὴν περιπλοκὴν, ἥτις τοῖς εἶχε συμβῇ ὅτε ἡτοιμάζοντο νὰ ἀποπλεύσωσιν ἐκ Πάτμου. Καὶ ἀπηλλάχθησαν μὲν τῆς καταδιώξεως τῆς ἀλλοκότου ἐκείνης γυναικὸς, ἥτις ἐνήργησε κατὰ παραγγελίαν τοῦ Σανούτου, ἀλλ' ἐτραυματίστησαν ἄμφοτεροί ἐν τῇ συμπλοκῇ καὶ ἔχρηζον νοσηλείας. Ἀλλὰ τοῦτο μόνον δὲν θὰ ἤρκει ὅπως ἀναβάλῃ τὸν ἀπόπλουον των ἀφοῦ εἶχον ναυλώσει ἤδη τὸ πλοῖον· ἄλλη τις ἐναντιότης ἐπῆλθεν. Ὁ ἀντιπρόσωπος τῶν μοναχῶν τοῦ ἁγίου Ἰωάννου, μοναχὸς καὶ αὐτός, ὅστις ἠδρευσεν ἐν τῷ ἐπινείῳ, πληροφορηθεὶς περὶ τῶν συμβάντων, μετεκάλεσε παρ' ἑαυτῷ τὸν Ἰωάννην καὶ τὸν Μηνᾶν καὶ τοὺς ἀνέκρινε. Διέταξε δὲ νὰ μείνωσιν ὑπὸ ἀσφαλῆ φύλαξιν, μέχρις οὗ ἐκθέσει τὰ συμβάντα πρὸς τὸν λεγόμενον δικαῖον· ἦτο δὲ οὗτος ὁ ἀνώτατος ὑπάλληλος τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας ἐν τῇ αὐτονομουμένη πολιτείᾳ τῶν μοναχῶν τῆς Πάτμου. Ὁ δικαῖος ἤλθε τῇ ἐπιούσῃ καὶ τοὺς ἐξήτασε καὶ αὐτός. Ὅσον διὰ τὴν Καικίαν καὶ τοὺς στρατιώτας της, εἶχον γέινει ἄφαντοι καὶ ἀπέπλευσαν ἀπὸ τοῦ ὄρμου, εἰς ὃν εἶχον προσορμισθῇ, πλοῖον ἀκατοικήτου τινὸς παραλίας. Ὁ Ἰωάννης καὶ ὁ Μηνᾶς οὐδὲν εἶχον νῆποκαλύψωσι πρὸς τοὺς ἀνακρίναντας αὐτοὺς μοναχοὺς, ἢ συμπεράσματα μόνον ἀρκούντως πιθανά.

(Ἀκολουθεῖ)

Μποέμ.